

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KOLĪNA HŪVERE

*Manas laimes
lauskas*

KOLĪNA HŪVERE

*Manas laimes
lauskas*

COLLEEN HOOVER

*It Ends
With Us*

KOLĪNA HŪVERE

*Manas laimes
lauskas*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Hu 950

Copyright © 2016 by Colleen Hoover
Credit shall be given to Atria Books, a Division of
Simon&Schuster, Inc., as the original publisher

Kolīnas Hūveres romāna "Manas laimes lauskas"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © showcase/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-901-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

*Manam tēvam, kurš centās darīt visu iespējamo,
lai nekļūtu ļauns.*

*Un manai mātei, kura parūpējās par to,
lai mēs nekad tēvu neredzētu ļaunākajos brīžos.*

PIRMĀ DAĻA

Pirmā nodaļa

Sēžot jāteniski uz dzegas un skatoties lejup no divpadsmitā stāva augstumiem uz Bostonas ielām, es nespēju neiedomāties par pašnāvību.

Ne jau savējo. Man pietiekoši patīk mana dzīve, lai es vēlētos to izdzīvot līdz galam.

Esmu vairāk aizdomājies par citiem cilvēkiem un to, kā viņi galu galā nonāk pie lēmuma vienkārši izbeigt savu dzīvi. Vai viņi kādreiz to nožēlo? Mirkli pēc ļaušanās kritienam un sekundi pirms nokrišanas šajā īsajā brīvajā kritienā ir jābūt paslēptai nelielai nožēlai. Vai viņi skatās uz zemi, kas strauji tuvojas, un prāto: “Nē, blēņas. Tā bija slikta doma.”

Man nez kāpēc šķiet, ka ne.

Es daudz domāju par nāvi. It īpaši šodien, jo tik tikko – pirms divpadsmit stundām – esmu uzstājies ar visepiskākajiem atvadu vārdiem, kādus Menas pavalsts Pletoras iedzīvotāji jebkad dzirdējuši. Nu labi, varbūt tie nebija visepiskākie. Tikpat labi tos varētu uzskatīt arī par katastrofālākajiem. Laikam jau tas būtu atkarīgs no tā, vai jūs to jautātu manai mātei vai man. Manai mātei, kura pēc šodienas droši vien nerunās ar mani kādu gadu.

Nepārprotiet mani – mani atvadu vārdi nebija pietiekoši nozīmīgi, lai ieietu vēsturē. Tie nebija tādi, kādus Brūka Šildsa teica Maikla Džeksona bērēs. Tie nelīdzinājās Stiva Džobsa māsas vai Pata Tilmena brāļa runai. Tomēr tie bija episki citā ziņā.

Sākumā es jutos nervoza. Galu galā tās bija izcilā Endrū Blūma bērēs. Atvadišanās no manas dzimtās pilsētas Pletoras dievinātā mēra. Viņš bija īpašnieks pilsētas veiksmīgākajai nekustamā īpašuma aģentūrai. Virs ārkārtīgi dievinātajai Dženijai Blūmai, visvairāk cienītajai skolotājas palīdzīgai visā Pletorā. Un tēvs Lilijai Blūmai – tai savādajai meitenei ar nekārtīgo rudo matu kodaļu, kura reiz iemilējās bezpajumtniekā un sagādāja milzu kaunu visai ģimenei.

Tā esmu es. Es esmu Lilija Blūma, un Endrū bija mans tēvs.

Tiklīdz biju pateikusi savu šodienas atvadu runu, es taisnā ceļā sēdos lidmašīnā uz Bostonu un uzrāpos uz pirmā jumta, kuru atradu. Jau atkal ne tāpēc, ka man piemistu pašnāvnieciskas tieksmes. Man nenāk ne prātā lēkt lejā no šī jumta. Man tikai bija vajadzīgs svaigs gaiss un klusums, un pie tā es nekādi nevaru tikt savā trešā stāva dzīvoklī, kur nav izejas uz jumtu, toties ir dzīvokļa biedrene, kurai patīk klausīties pašai savā dziedāšanā.

Tomēr es nebiju iedomājusies, cik te būs auksti. Tas nav neizturami, taču nav arī patīkami. Es vismaz varu saskatīt zvaigznes. Miruši tēvi, kaitinošas dzīvokļa biedrenes un apšaubāmas atvadu runas nešķiet tik briesmīgas, kad naksnīgās debesis ir pietiekoši skaidras, lai varētu sajust izplatījuma plašumus.

Man patīk brīži, kad debesis liek man sajusties nenozīmīgi.

Man patīk šis vakars.

Nu... ļaujiet man to noformulēt citādi, lai šī frāze precīzāk atspoguļotu manas izjūtas pagātnes formā.

Man patika šis vakars.

Taču nelaimīgā kārtā durvis nupat tika tik stipri atgrūstas vajā, ka neatliek ne mazāko šaubu – uz jumta no kāpņu telpas gatavojas iznākt kāda cilvēciska būtne. Durvis atkal aizcērtas, un nodip ātri soļi. Es pat nepapūlos pacelt galvu. Visticamāk, nācējs nemaz neievēros mani sēžam jāteniski uz kores pa kreisi no durvīm. Viņš ir iebrazies te ar tādu skubu – nav mana vaina, ja miera traucētājs pieņem, ka ir viens.

Es klusi nopūšos, aizveru acis un atbalstu galvu pret apmesto sienu aiz muguras, lādēdama visumu par to, ka tas man ir atņēmis šo mierīgo, pārdomu pilno brīdi. Mazākais, ko visums manā labā šodien varētu izdarīt, – pielūkot, lai tā būtu sieviete, nevis vīrietis. Ja man tiek iespēlēta sabiedrība, tad es labāk izvēlētos sievieti. Esmu izturīga, par spīti nelielajam augumam, un vairumā gadījumu varu sevi aizstāvēt, taču šobrīd jūtos pārāk ērti, lai nakts vidū atrastos uz jumta divatā ar kādu svešu vīrieti. Es varētu baidīties par savu drošību un sajūst vajadzību doties projām, ko patiešām nevēlos darīt. Kā jau teicu pirmīt... man ir ērti.

Beidzot ļāju skatienam pievērsties siluetai, kas ir pārlicies pāri dzegai. Man par nelaimi, tas neapšaubāmi ir vīrietis. Lai arī svešinieks ir pārlicies pāri margām, es redzu, ka viņš ir garš. Platie pleci veido spēcīgu kontrastu ar nedrošo žestu, ar kādu viņš ir saķēris galvu rokās. Tik tikko spēju saskatīt viņa muguras kustības brīžos, kad viņš dziļi ievēl elpu un tad atkal to izpūš.

Izskatās, ka viņš atrodas uz sabrukuma robežas. Apsveru, vai man vajadzētu ierunāties, lai viņš saprastu, ka nav viens, vai varbūt nokremšļoties, taču brīdi starp domāšanu

un darišanu viņš apcērtas riņķī un iesper vienam no saliekamajiem krēsliem aiz muguras.

Es iztrūkstos, kad tas nočīkst uz jumta, taču puisis, kurš vēl nav sapratis, ka viņam ir skatītāja, neaprobežojas ar vienu spērienu vien. Viņš turpina spārdīt krēslu atkal un atkal. Tā vietā, lai padotos viņa kājas spiedienam, krēsls slīd aizvien tālāk no viņa.

Tas krēsls laikam ir gatavots no kuģubūvē izmantojamiem polimēriem.

Reiz es redzēju, kā mans tēvs uzgrūžas dārza galdam, kas bija gatavots no kuģubūvē izmantojamiem polimēriem, un tas praktiski pasmejās par viņu. Izsita robu viņa pēcpusē, taču galdam nebija ne skrambiņas.

Vīrietis acīmredzot ir aptvēris, ka nespēj sacensties ar tik kvalitatīvu materiālu, jo beidzot pārstāj spārdīt krēslu. Tagad viņš stāv tam līdzās, savilcis rokas dūrēs gar sāniem. Godīgi sakot, es viņu mazliet apskaužu. Te nu ir šis puisis, kurš izgāž savu agresiju pār dārza mēbeli kā tāds čempions. Viņam acīmredzot ir bijusi slikta diena, tāpat kā man, bet es savaldu savu agresiju pasīvā formā: šim puisim ir iespēja no tās atbrīvoties.

Agrāk es atbrīvojos no agresijas dārzā. Katru reizi, kad jutos uzvilкта, devos ārā un izravēju visas nezāles, ko vien varēju atrast. Taču kopš pārcelšanās uz Bostonu pirms diviem gadiem man vairs nav dārziņa vai iekšpagalma. Man nav pat nezāļu.

Varbūt man vajadzētu iztērēties par dārza krēslu no kuģubūvē izmantojamiem polimēriem.

Skatos uz vīrieti vēl kādu brīdi, prātodama, vai viņš reiz atkāpsies. Viņš tur stāv, nolūkodamies uz krēslu. Viņa rokas vairs nav savilktas dūrēs. Tās ir atbalstītas viņam uz gurniem, un es pirmoreiz ievēroju, ka kreklis īsti labi neap-

kļauj viņa bicepsus. Tas viņam labi pieguļ visās citās vietās, taču puīša rokas ir milzīgas. Viņš sāk rakņāties kabatās, līdz atrod meklēto – un, esmu pārliccināta, tas ir mēģinājums atbrīvoties no vēl lielākas agresijas porcijas – aizkūpina marihuānas kāsti.

Man ir divdesmit trīs gadi. Esmu mācījusies koledžā un vienu vai divas reizes izmēģinājusi šo vieglo narkotiku. Ne-grasos nosodīt šo puisī par to, ka viņš ir sajutis nepieciešamību uzvilkt dūmu vienatnē. Bet tur jau ir tas āķis – viņš nav viens. Viņš tikai pagaidām to vēl nezina.

Svešinieks ievēl pamatīgu dūmu no sava smēķa un grasās spert soli atpakaļ uz kores pusi. Viņš mani pamana, izpūšot dūmu. Viņš sastingst pussolī tajā pašā brīdī, kad mūsu skatieni sastopas. Mani ieraugot, vīrieša sejā neparādās ne šoks, ne uzjautrinājums. Viņš atrodas apmēram desmit pēdu attālumā, taču zvaigžņu gaisma ir pietiekoši spoža, lai es saskatītu viņa acis, kas lēnām pārslid pāri manam augumam, neatklājot nevienu domu. Šis puisis labi pārvalda savas kārtis. Viņa skatiens ir piemiegts un mute cieši sakniebta, it kā viņš būtu “Monas Lizas” vīrieškārtas versija.

– Kā tevi sauc? – viņš iejautājas.

Sajūtu viņa balsi savā pakrūtē. Tas nav labi. Balsim vajadzētu apstāties ausīs, bet dažreiz – patiesībā ne pārāk bieži – balss tiek garām ausīm un atbalsojas visā ķermenī. Viņam piemīt tāda balss. Zema, pašpārliccināta un mazliet glāsmaina.

Kad es viņam neatbildu, viņš atkal pieliek cigareti pie lūpām un ievēl nākamo dūmu.

– Lilija, – beidzot nosaku. Es ienīstu savu balsi. Tā izklausās pārāk vārģa, lai vispār sasniegtu viņa ausis, nemaz nerunājot par atbalsošanos viņa ķermenī.

Viņš paceļ zodu un pamāj uz manu pusi.

– Lūdzu, vai tu varētu nokāpt no turienes, Lilij?

Tikai šobrīd es ievēroju vīrieša stāju. Nu viņš stāv pilnīgi taisni, gandrīz kā sastindzis. It kā raizētos, ka es varētu nokrist. Es nekritīšu. Šī kore ir vismaz pēdu plata, un es lielākoties atrodos jumta pusē. Es varētu viegli tam pieķerties, pirms nokristu, pat nerunājot par to, ka vējš ir man labvēlīgs.

Paraugos lejup uz savām kājām un tad atkal augšup uz viņu.

– Nē, paldies, es jūtos pietiekoši ērti arī tāpat.

Viņš mazliet pagriežas, itin kā nespētu skatīties tieši uz mani.

– Lūdzu, kāp nost. – Nu tā ir drīzāk prasība, lai arī viņš lieto vārdu “lūdzu”. – Te ir septiņi tukši krēsli.

– Gandrīz seši, – es viņu pārlaboju, atgādinādama, ka viņš nupat mēģināja piebeigt vienu no tiem. Vīrietim mana atbilde nešķiet uzjautrinoša. Redzot, ka negrasos pildīt viņa pavēles, viņš pasper pāris soļu tuvāk.

– No kritiena un nosīšanās tevi šķir tikai pāris collu. Man vienai dienai jau pietiek. – Viņš atkal ar žestu norāda, lai es kāpju nost. – Tu liec man nervozēt. Nemaz nerunājot par to, ka bojā manu kaifu.

Es izbolu acis un pārceļu kājas pāri malai.

– Žēlīgais Dievs, kāsitīs taču nevar aiziet bojā! – Nolecu lejā un nobrauku plaukstas gar džinsiem. – Labāk? – es apjautājos, iedama uz vīrieša pusi.

Viņš strauji izpūš gaisu, itin kā, redzēdams mani sēžam uz kores, būtu aizturējis elpu. Paeju viņam garām, lai dotos uz jumta otru pusi, no kuras paveras labāks skats, un nespēju neievērot, ka, man par nelaimi, viņš ir ārkārtīgi izskatīgs.

Nē. “Izskatīgs” nozīmētu apvainojumu.